

SPIRAEA ARUNCUS L.

(Aruncus Silvester Kost. = Astilbe Aruncus Tres.) (Geitenbaard) ¹⁾

HET heeft iets aantrekkelijks als men buiten, zwervende door voor u onbekende streken, planten ontmoet, die men uit de tuinen en kweekerijen kent, als troetelkinderen op hun Zondags. Maar daar in de vrije natuur, in hun eigenlijke woonplaats, doen zij zich zoo geheel anders voor, zij staan daar in gelijkwaardig gezelschap. Zoo heb ik heel wat gekweekte planten in 't wild gevonden bij mijn kruistochten in weinig

Spiraea Aruncus in zijn natuurlijke omgeving.

bezochte hoekjes van Duitschland, o.a. vulkanische Eifel, Sauerland en 't laatst in het Spessartwoud. Op een mijner wandelingen aldaar, buiten de door gidsen aangegeven wegen, maakte ik kennis met de Spiraea Aruncus in haar „Heimat“ en het effect dat zij maakte daar te midden van Varens, Epilobium, Phyteuma's enz. was buitengewoon en zeker sterker dan in een kunstboordbed, waar hare roomkleurige pluimen wegvallen tegen de schitterende kleuren van de bastaard-Astilben enz.

¹⁾ Geitenbaard is geen Nederlandsche volksnaam maar uit 't Duitsch. vertaald. In Duitschland, waar zij inheemsch is, heet zij Geisbart.

Zij wordt daarom nog al eens miskend. Toch moet ik haar in bescherming nemen, omdat zij nog gaarne groeit en een plaats waard is, daar waar andere planten slecht gedijen zouden. Zij vraagt geen zonnige standplaats. In de Spessart vond ik haar steeds langs beschaduwde hoge kanten van beken, zoodat zij 's zomers bij gewone waterhoogte wel vochtig maar niet te nat staan.

Het trof mij daar dat de mannelijke pluimen zooveel grooter waren dan de vrouwelijke en dat zij beide eenigszins in kleur verschilden. De eerste zijn geler, de andere groener, gevolg van de kleur van meeldraden of stampers. De vrouwelijke verliezen spoedig hun witte kleur door het uitgroeien der vruchtjes en worden dan groen.

Daar in 't wild te midden van andere natuurgenoeten, even eenvoudig van kleur, met een weinig sprekenden achtergrond van grassen, struiken en verdere planten, komen de breede pluimen sierlijk en sprekend uit.

Haar natuurlijke standplaats geeft aan, waar zij in den siertuin haar plaats moest hebben. Op vochthoudenden beschaduwden bodem en niet in de barre zon tegen muren, noch op hooge droge zandgronden, waar men ze meermalen ziet planten in zoogenaamde boordbedden en verkwijnen. Hare groeiwijze in bosschen en aan boschkanten, doet haar geschikt zijn voor kleine

Spiraea Aruncus in den tuin.

stadstuinen, waar veel zon ontbreekt. Dit wil niet zeggen dat men de plant maar ergens in een donkeren hoek moet duwen, waar zij geen lichtstraaltje hoegenaamd krijgt. Want licht behoeft zij wel, doch ver eischt geen zonnige plaats. In de zon gebracht, worden de bladen geel en ontwikkelen zich minder.

Op nevensgaande foto's geeft Fig. 1 de *Spiraea Aruncus* in haar vaderland in 't wild aan den oever van de *Havelohr* (Spessart) Fig. 2 een plant in mijn stadstuintje met haar landgenooten *Campanula latifolia* en *Senecio Fuchsi*. Beide evenwel nog niet in bloei. De laatste ook medegebracht uit Sauerland en Spessart.

LEON. A. SPRINGER.